

[Landbrugsministeren.]

dagen derfor ikke rejse hjem uden at have skaffet yderligere Midler til Veje. Jeg har ment det rigtig og forsvarligt under Hensyn til Landbrugets Stilling og til Beskæftigelses spørgsmaalet at yde min Medvirken til, at Arbejdet kan fortsættes i den kommende Tid, og Lovforslaget gaar derfor ud paa, at der stilles Midler til Raadighed til Fortsættelse af Arbejdet.

Disse Midler stilles til Raadighed paa to Maader; for det første derved, at hvis man kan faa private Laan i Banker og Sparekasser eller paa anden Maade, vil disse Laan faa den samme Fortrinsstilling fremfor andre Prioriteter, som Statslaan har efter den Lovgivning, her er Tale om; dernæst derved, at selv om det er et privat Laan, man optager til Arbejdets Gennemførelse, kan der ved Siden af dette private Laan opnaas Statstilskud efter de samme Regler, som naar der er Tale om Statslaan. Det aabner Mulighed for, at man efterhaanden kan komme over i en Afvikling, saa at det bliver private Laan, der finansierer disse Arbejder, i Modsætning til, hvad der har været Tilfældet i det sidste Par Aar, hvor det udelukkende har været Statslaan, det drejede sig om. Og endelig: foruden at der aabnes denne Mulighed for private Laan med de Begunstigelses, der indeholdes i Lovforslaget, stiller Staten yderligere et Beløb paa 10 Mill. Kr. til Raadighed, saa at de 6 Millioner kan ydes som Tilskud til Laantagerne og de 4 Mill. Kr. som Laan.

Det er de eneste Ændringer i den gældende Lovgivning, der stilles Forslag om. Da denne Lovgivning har vist sig at vække stor Tilfredshed ude i Befolkningen — intet vidner jo mere herom end den Omstændighed, at de store Pengemidler i Løbet af nogle faa Maaneder var beslaglagt —, vil jeg meget anbefale, at det høje Landsting imødekommer Befolkningens Ønske om en fortsat Lovgivning paa dette Omraade, saa at man kan blive ved med at arbejde efter de Retningslinier, som har vist sig at virke saa tilfredsstillende.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i det høje Landsting. Lovforslaget blev vedtaget i Folketinget og maa vedtages i dette høje Ting i Løbet af kort Tid, hvis Arbejdet skal kunne fortsættes i Sommer. Da der ikke røres ved de mange Principper, der ligger i Loven, og et lignende Forslag er vedtaget enstemmigt for 4 Maaneder siden, haaber jeg, at man vil fortsætte Lovgivningen ved nu at stille de tilstrækkelige Midler til Raadighed.

Jens Høyer: Dette Lovforslag er jo vedtaget i Folketinget, men kun med Regeringspartiernes Stemmer, hvilket viser, at de to Oppositionspartier, Det konservative Folkeparti og Venstre, ikke har deltaget i den Udformning af Lovforslaget, som foreligger her. Jeg har personlig haft det Indtryk fra tidligere Forhandlinger, at Landbrugsministeren ligesom jeg mente, at man ikke kunde fortsætte med denne Lovgivning paa den Maade, som det nu sker, nemlig gennem store Tilskud. Grundforbedringsarbejder vil nemlig, naar de virkelig tiltrænges, i Regelen være rentable at udføre; saadan har det været hidtil. Det kan tænkes, at de daarlige Produktpriser, vi har nu, har indskrænket Muligheden for rentable Grundforbedringer noget — det tør jeg ikke sige —, men hvor man staar over for vandsur eller kalktrængende Jord, vil det altid være fordelagtigt at faa disse Mangler afhjulpet. Det vil ogsaa være rigtigt, at Staten yder sin Medvirken hertil, idet det kan volde Vanskelighed for den enkelte Landmand selv at finansiere Arbejdet; derfor synes jeg, det er godt, at Staten træder hjælpende til, enten direkte med Laan eller derved, at Laan optaget andetsteds faar en Fortrinsret i Lighed med, hvad Skatterne har.

Det er rigtigt, hvad den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, at Loven har haft Succes, og at Pengene er gaaet rask ud, man vil gerne have dem. Ja, men det kunde jo ogsaa tyde paa, at man har været for flot. Naar Begæret er saa stort, kan det være Tegn paa, at de Begunstigelses, som bydes, er unødvendig store, og det tror jeg de er. Det kan heller ikke skjules, at disse store Tilskud afstedkommer en vis Inflation i Form af højere Arbejdspriser o. s. v. Endskønt man maa indrømme, at Landbrugets Arbejdere som Helhed maaske nok faar en daarliger Aflønning, end Arbejdere i Almindelighed faar i andre Erhverv, er det dog vist ikke ad den Vej, vi skal rette paa dette Forhold; det var bedre, om Landbrugserhvervets Kaar blev lagt saadan til Rette, at Landbruget selv var i Stand til at betale bedre, end det kan i Dag. Men naar man som her fortsætter med at give Tilskud til enkelte Arbejdere inden for Landbrugserhvervet, skaber man en Ulighed mellem disse og andre Arbejdere, som intet Tilskud faar. Jeg tror derfor, man skulde se at komme bort fra saadanne Tilskud og nøjes med at yde en Hjælp til Optagelse af Laan, enten Statslaan eller Laan hos private Pengeinstitutter.

Der er ogsaa det at bemærke, at de